CONVOIUL

SORIN SIMION

1

Mai rămăseseră zece milioane. Erau, fără s-o ştie, întreaga populaţie a planetei.

Convoiul se întindea pe sute de kilometri. Prin perdeaua groasă de zăpadă şi cristale de gheată, pe care vîntul le-o izbea de obraji, abia dacă se putea vedea sania de alături.

Săniile nu trebuiau să se îndepărteze una de alta la mai mult de zece metri. Adică, atît cît le permitea lungimea cablurilor. Atelajele lor erau formate din bărbaţii cei mai puternici. Trei rînduri de cîte trei se opinteau cu piepturile în hamuri; din spate, împingeau alţi trei. Pe laturi, bătrînii vegheau asupra cablurilor ce legau săniile una de alta; le purtau, cu grijă, pe umerii lor slăbiţi. Ştiau cu toţii că distrugerea, fie şi a unuia singur, putea avea consecinţe dezastruoase.

Departe, mult înaintea convoiului, se răspîndiseră în evantai vînătorii şi cufundarii. Aflaţi veşnic la o zi de mers înaintea celorlalţi, ei trebuiau să lase în urmă depozite de hrană pentru cei ce veneau. Dar puţine erau animalele cu blana albă întîlnite în cale, şi rare păsările aventurate în furtună. Iar pleoapele degerate şi mîinile îngheţate lăsau, de multe ori, să le scape prada. Atunci, intrau în acţiune cufundarii.

Cu topoare şi răngi sfărîmau gheata pe o rază de cinci metri în jurul unui punct ales. Din sfărîmături construiau de jur-împrejur un zid de gheaţă care împiedica vîntul să le troienească groapa. Încet, căznit, ucigător o adînceau. La zece metri sub nivelul gheţii era oceanul. Se apropiau de el pe un plan înclinat, în care săpau trepte. La sfîrşit, în mijlocul gropii, se deschidea o copcă de trei-patru metri, în care fremătau apele negre. Se adunau cu toţii în jurul ei, cu mîinile încleştate pe harpoane. Unul cîte unul, greoii porci-de-mare ieşeau să răsufle; un fulger şi doi bărbaţi se repezeau să înşface prada şi s-o ridice pe trepte. Cu încetul, lîngă groapă, se aduna o movilă de trupuri, pe care vînătorii le curăţau de măruntaie, le jupuiau, le stivuiau. La sfîrşit, cînd copca rămînea goală, aruncau într-însa măruntaiele şi, în vînzoleala de animale de pradă, harponau la întîmplare murene, calmari şi hiene-de-apă. În cursul nenumăratelor zile cît convoiul trecea pe

lîngă copcă, aceasta avea să fie folosită de zeci de ori.

În zilele nefaste, cînd pînda la copca nu aducea nimic, cufundarii se dezbrăcau pe fundul gropii, îşi ungeau trupul cu grăsime, luau plasele cu ochiuri mărunte şi plecau să culeagă de sub gheaţă planctonul şi algele care pluteau între două ape.

Se împlineau opt zile de cînd vînătorii nu mai lăsaseră depozite în urmă. Rarele copci pe lîngă care trecea convoiul erau goale. Doar urmele mîinilor însîngerată pe zidul de gheată vorbeau despre truda cufundarilor. Iar, uneori, semnul magic Hodar săpat în zid mărturisea că acolo îşi aflaseră odihna unul sau mai mulţi dintre viteji. Şi erau din ce în ce mai multe.

Reduşi la raţii de subzistenţă, oamenii se sfîrşeau pe picioare. Pe mulţi, doar presiunea frontală a vîntului îi împiedica să se prăbuşească. Epuizaţi de foame şi oboseală, cu faţa arsă de cristalele de gheată, cu mîinile şi picioarele degerate, continuau să înainteze. Fiecare pas era un chin pentru muşchii rigidizaţi; fiecare inspiraţie, o sfîşiere pentru plămîni; fiecare privire azvîrlită înainte, o arsură pentru ochi. Dar înaintau.

Încetaseră, demult, să vorbească. Maxilarele încleştate refuzau să se deschidă – orice cuvînt deschidea porţi prin care frigul ar fi pătruns în trup. Singurii ale căror voci (stinse) se mai puteau auzi erau magii Menna.

Înalţi şi ascetici, se împleteceau printre sănii, îndreptînd prelatele care le acopereau, curăţînd zăpada şi gheaţa de pe ele, urmărind cu priviri îngrijorate cablurile. Se străduiau să îmbărbăteze bătrînii încovoiaţi de greutate, ridicau în braţe copiii care refuzau să mai meargă, împingeau la jug alături de bărbaţi. Prin fantele măştii, ochii aproape orbi, cu irisul mîncat de pupilă, ardeau.

Erau săptămîni de cînd renunţaseră la partea lor de hrană, cedînd-o copiilor. Trăiau cu droguri care le sporeau rezistenţa şi viteza de reacţie, micşorîndu-le însă durata vieţii. Dar nu conta. Nu conta pentru că îngrozitorul marş început cu generaţii în urmă se apropia de sfîrşit. Semnele se arătaseră.

2

Încordat şi crîncen, Kain trăgea la sanie. Dormea, în acelaşi timp. De multă vreme, minunatul său organism se obişnuise să lucreze în schimburi, pe fracţiuni. Cu muşchii umflaţi dureros, cu pleoapele sudate de ger, se opinteau în hamuri. Nu riscau să greşească direcţia; vîntul constant, care-i izbea drept în faţă, le-ar fi semnalat cea mai mică abatere. Deveniseră

maşini, animale de povară. Forţe ale firii. Dincolo de toate legile biologice, aceste angrenaje organice continuau să funcţioneze.

Îşi reduseseră la minimum toate activităţile somatice, canalizîndu-şi energia doar asupra hamurilor; nu vorbeau, nu gîndeau, nu simţeau; nu-şi permiteau nici măcar simplul gest de a-şi curăţa zăpada de pe faţă – ar fi fost o risipă de energie. Nu mai existau decît pentru contactul strîns, simbiotic, cu hamurile – aceste fîşii de piele care li se întipăriseră atît de adînc în carne, încît înlăturarea lor le-ar fi părut o amputare; aceste tentacule care le sugeau ultima picătură de vlagă – dar al căror contact le dădea forţă atunci cînd erau gata să se prăbuşească. Hamurile – şi Mitul.

Trecură cîteva secunde pînă să realizeze că mîna lui Shamael i se oprise pe umăr. Întoarse (cu greu) capul. Celălalt tăcea, dar în fantele măştii ochii negri ardeau. Kain pricepu că magul depăşise toate limitele rezistenţei fizice, că doar voinţa lui (şi Taina) îl mai ţineau în picioare. Şi că are nevoie de ajutor.

Încet, cu gesturi străine, se desprinse din chingi. Ceilalţi nici măcar nu întoarseră capetele. Rămase cîteva clipe pe loc, în timp ce sania trecea pe lîngă el. Nu reuşea să se obişnuiască cu această nouă stare a trupului său, cu această imponderabilitate a umerilor, a braţelor. O plasă incandescentă îi străbătu muşchii. Îşi trecu palma peste faţă şi simţi cum gheaţa îi sudase într-un bloc compact barba şi mustăţile. Închise din nou ochii, lăsîndu-se în voia noilor senzaţii. Îl trezi gestul lui Shamael, care-i apropia de buze un flacon de cristal. Lichidul dinăuntru, incolor, avea consistenţa uleiului. Reuşi să înghită de două ori; gustul ambiguu nu-i spuse nimic, dar odată ajunse în stomac, cele cîteva picături explodară. Se chirci, apăsîndu-şi stomacul cu palmele. Treptat, senzaţia de arsură dispăru, lăsînd locul unei călduri plăcute ce se disipa în organism. Şi lumea începu să arate altfel; contururile oamenilor şi săniilor se decupau mai pregnant pe fondul zăpezii; auzi, undeva la sute de paşi înainte, scrîşnetul unei sănii trecînd peste un os; concentrîndu-şi privirea, străbătu prin perdeaua de viscol pînă acolo. Se întoarse spre Shamael.

— Vino!

Erau la sfîrşitul convoiului. Pe lîngă el treceau, încet, chinuit, ultimele sănii. Magul porni cu paşi mari în direcţia opusă. Kain îl urmă.

Cît vedeai cu ochii, în urma hoardei, se întindea celălalt convoi. Era convoiul celor morţi de oboseală, de foame, de frig. În fiecare zi rămîneau în urmă cîteva sute de oameni. Erau cei care se prăbuşeau deodată, ca un mecanism cu resortul sfărîmat. Erau cei care se opreau să se odihnească

cîteva clipe şi nu mai puteau porni. Erau cei bolnavi, degeraţi, schilozi, care se încăpăţînau să trăiască şi se tîrau pe brînci în urma celorlalţi, pînă-i acoperea zăpada. În sfîrşit, erau cei care renunţau: se culcau în zăpadă, cu ochii spre cer, şi aşteptau. Toţi aceştia alcătuiau convoiul morţii, un cimitir de mii de kilometri. Erau bornele ce jalonau drumul Exodului. Pe toţi aceştia, nimeni nu se oprea să-i aştepte. Nimeni nu se întorcea să-i caute. Nimeni nu le închidea ochii, nimeni nu le intona cîntecele de trecere, nimeni nu le săpa în gheaţă semnul sfînt Hodar. Cei vii ştiau: la zece paşi în urma ultimei sănii era moartea. Şi mergeau înainte.

Se opriră lîngă o copcă. Prăbuşit în zăpadă, cu spatele rezemat de zidul de gheaţă, un mag Menna aştepta. Gluga căzută lăsa să i se vadă părul lung şi argintiu, pe care începuse să se aşeze zăpada. Ochii negri, incandescenţi, priveau spre Kain. Cu o mişcare înceată, dezarticulată, îşi scoase masca. Pe faţa pămîntie, emaciată, timpul săpase mii de şănţuleţe. Se vedea că e foarte bătrîn şi foarte bolnav. În colţul gurii, un firicel de sînge se prelingea pe barba albă. Pe frunte, semnul Menna părea să lumineze.

Shamael se aşeză în genunchi, alături. Îi făcu semn lui Kain să treacă de cealaltă parte a bătrînului.

— L-am adus.

Cu greu, privirea şovăitoare se mută de la unul la altul. Îl privi îndelung pe băiat, apoi se întoarse spre Shamael.

— E bine...

Un val de sînge îl năpădi. Reuşi să articuleze:

— ...numărul... împlinit!

Făcu un semn. Încet, cu grijă, Shamael îi descheie haina. Pieptarul. Apoi cămaşa. Cînd apăru pieptul scheletic, Kain văzu că pe el odihnea o casetă din aur verde, de mărimea unei palme. Shamael desprinse de după gîtul bătrînului lănţişorul de oţel care o ţinea şi se întoarse cu ea spre băiat. I-o prinse la gît. Descleştă masca din mîna amorţită şi i-o întinse. Bătrînul murmură:

— Plecaţi...

Shamael îi făcu semn tînărului spre zid. Acesta pricepu; îşi scoase pumnalul şi săpă în gheaţă semnul magic Hodar. Cînd termină, se ridică şi se apropie de Shamael. Cu ochii închişi, acesta asculta uşorul murmur ce se ridica de pe buzele bătrînului. Băiatul înţelese: Menna îşi cînta singur cîntecele de trecere.

Cu un gest brusc, Shamael se întoarse spre convoi.

— Marele Mag păşeşte alături de prima sanie. Cu pecetea lui, îţi va

aşterne pe frunte semnul Menna – şi vei fi preot al Tainei. Dar mai trebuie să ajungem pînă la el. Şi drumul e tare lung.

3

Noi, Menna, sîntem ultimii păstrători ai Tainei. În cruzimea destinului pe care ni l-a hărăzit ultimul veac, ceea ce înainte era parte din viaţa de fiecare zi a devenit o Taină cunoscută doar de cîţiva. De fapt, nici nu e vorba de o taină, ci de un şir de Taine, orînduite una de alta ca nişte cutii ce se cuprind. Iar pe ultima dintre ele, Taina Tainelor, un singur om o poate desluşi: Marele Mag, cel ce păşeşte alături de prima sanie, cel către care ne îndreptăm acum. Cînd vom ajunge la el, din necuprinsa lui înţelepciune, îţi va lămuri atît cît va socoti de cuviinţă. Eu îţi pot spune doar ceea ce ştiu, şi nu e mult.

4

Problema îi fusese pusă cu veacuri în urmă, dar bătrînul ordinator continua să lucreze la ea. Se părea că era legată de viitorul apropiat al planetei şi, poate, chiar al întregii omeniri. De multă vreme oprise orice comunicare cu exteriorul; datele pe care le înghiţise îi erau suficiente, dar calculul şi numărul de variante erau nesfîrşite. Atunci cînd blocase accesul oamenilor la cîmpurile lui de calcul, ştia că toată povestea avea să dureze mult, foarte mult timp; dar nici cele mai pesimiste prognoze nu l-ar fi făcut să-şi închipuie că generaţii şi generaţii de programatori aveau să rătăcească, nedumeriţi şi fericiţi, în jurul lui, aşteptînd. Devenise un obiect al curiozităţii generale, oamenii veneau de la mari depărtări să-l vadă şi să se minuneze, suscitase chiar mari polemici în care apărătorii lui trebuiseră să-i înfrunte pe cei care susţineau că, oricît de importantă ar fi problema la care lucrează, un calculator scăpat de sub control nu trebuie lăsat în activitate, putînd genera cine ştie ce monstruozitate, mai acaparînd pe deasupra şi o pilă atomică ce-ar fi putut fi folosită în alte scopuri, de utilitate recunoscută.

Dar apariţia Flagelului pusese capăt controverselor. Soluţia pe care El o căuta devenise soluţia aşteptată de întreaga suflare a planetei. Devenise, peste noapte, unica speranţă a miliarde de oameni. Îl înconjurară cu o grijă nesfîrşită şi cu nesfîrşite garduri de sîrmă ghimpată. Au încercat, din nou, să intre în contact cu El, dar bătrînul ordinator refuza orice discuţie. Programatorii nu mai recunoşteau de mult ciudatele semne care se perindau pe ecranele lui, simboluri necunoscute pe care El le inventase pentru a le

completa, suplini sau anula pe cele oferite de oameni. Cunoaşterea Lui o depăşise de mult pe cea a constructorilor săi, şi atunci cînd aceştia şi-au pus problema de a-l înlocui cu o baterie de ordinatoare dintr-o generaţie mai tînără, şi-au dat seama că acestora le-ar lua mult prea mult timp doar pentru a-L ajunge, de nu se vor fi rătăcind cumva pe încurcatele cărări ale probabilităţilor. Desigur, nu puteau şti nici dacă El se afla pe calea cea bună, dar nu-şi puteau permite să se îndoiască. Erau siliţi să-l crediteze, pentru că era unica şi cea mai apropiată şansă. Cei mai buni programatori au fost mobilizaţi pentru a aştepta probabilele rezultate (aşteptarea fiind singura activitate posibilă – El continua să refuze dialogul). Aşteptau.

5

Hanna...

Degetele înmănuşate trec într-o fluturare peste faţa încremenită, peste ochii goi aţintiţi înainte, mereu înainte... Un strat de gheaţă se aşterne încet pe faţa fetei, şi căldura vieţii nu-l mai alungă. Hanna...

Cu gesturi lente, obosite, bărbatul o cuprinde cu braţele, o smulge din zăpada care încearcă s-o ţintuiască, o ridică, o poartă la o parte din calea săniilor. Bărbaţi istoviţi, cu măşti de gheaţă pe faţă, trec pe lîngă ei fără să-i vadă.

Încet, cu nesfîrşită grijă, o aşterne pe gheaţă. Dă la o parte zăpada din jurul ei. Cu degetele dezmănuşate încearcă încă o dată să-i închidă ochii. Hanna... Dar privirea oarbă, aţintită atîţia ani înainte, mereu înainte, se deschide acum spre cer. Cerul negru.

În genunchi, cu pumnii încleştaţi asupra inimii, bărbatul se leagănă încet, într-o parte şi-n alta. Nici un sunet nu trece de dinţii încleştaţi. Atît, se leagănă. Hanna...

Un stol de corbi negri se apropie, păşind caraghios prin zăpadă.

Încet, cu gesturi halucinante, bărbatul îşi coboară gluga de pe frunte. O azvîrle. Îşi scoate colanul etanş de la gît. Îşi descheie combinezonul.

Corbii negri s-au apropiat. Magii Menna. Mîini puternice îi opresc degetele amorţite. Îi încheie la loc combinezonul. Îi pun gluga pe cap. Îl ridică în picioare.

O umbră neagră se apropie de trupul fetei. Îl aşterne pe faţă un zăbranic de culoarea zăpezii, avînd în mijloc semnul sfînt Hodar.

Mîini blînde îl întorc cu fata spre Convoi. Îl împing într-acolo. Paşii bărbatului se aştern pe zăpada imaculată ca nişte animale moarte.

Hanna...

6

Dar Flagelul nu aştepta. Soarele continua să se stingă într-un ritm incredibil; temperatura scădea cu un grad la fiecare cîţiva ani. În două secole, emisfera nordică, unde erau concentrate marile focare de civilizaţie, devenise nelocuibilă. Au hotărît să migreze spre ecuator.

Dar mijloacele tehnice de transport nu puteau fi folosite. Combustibilul sintetic pe care îl utilizau în mod curent maşinile se descompunea, sub acţiunea frigului, în elementele componente; rezerve de electricitate nu aveau, de cînd marile fluvii îngheţaseră; iar din cele cîteva pile atomice în funcţiune, doar una era mobilă, iar pe aceasta au hotărît s-o folosească pentru ca bătrînul ordinator să-şi poată continua activitatea.

Aşa se face că imensul convoi care plecă din Metropolă spre sud era alcătuit din biciclişti, vehicule tractate de animale, călăreţi; iar cei mai mulţi, cei care nu aveau decît picioarele, mergeau pe jos.

Problemele pe care o asemenea mulţime le ridica erau imense, în primul rînd, trebuiau hrăniţi. Proviziile pe care fiecare le luase cu sine puteau ajunge, în cel mai bun caz, pentru cîteva luni; iar drumul, după prognozele cele mai optimiste, avea să dureze cîteva zeci de ani. Soluţia găsită a fost un compromis: pe durata celor cîteva luni de vară se opreau, desţeleneau pămîntul în jurul locurilor de popas şi semănau cele cîteva plante alimentare care rezistau în condiţii de temperatură joasă. Cînd venea frigul, strîngeau recolta, o prelucrau, o conservau şi plecau mai departe. Vînătoarea, pescuitul şi culesul le completau, cît de cît, slabele posibilităţi.

Apoi, toată această mulţime trebuia organizată; trebuia îmbrăcată; aveau nevoie de un minimum de ustensile şi unelte; trebuiau transmise mai departe cunoştinţele; trebuia asigurată asistenţa medicală. Cu timpul, atunci cînd indicele de mortalitate devenise înspăimîntător şi cînd cei mai dotaţi începură a fi selectaţi pentru corpul de programatori din jurul lui Heronimus Menna, acest grup a început să se ocupe de toate probleme pe care le ridica Exodul. Bătrînul ordinator nu le dădea prea mult de lucru, astfel că oamenii Marelui Programator, Menna, elita întregii populaţii, rezolvau toate dificultăţile ivite.

Cînd au ajuns la ţărmul oceanului, au găsit un imens cîmp de gheaţă. Au transformat căruţele în sănii, s-au înhămat la ele (ultimele animale fuseseră de mult mîncate) şi au pornit mai departe. Săniile nu mai transportau bagaje, pentru că de mult renunţaseră la tot ce le-ar fi putut îngreuna mersul; nici rezerve de alimente – mult prea puţine. În sănii erau încărcate

modulele marelui ordinator. În urma hotărîrii Consiliului Menna (urmaşii Marelui Programator şi ai colegilor săi), acesta urma să lucreze şi în timpul drumului, nu doar în cele cîteva luni de popas. Ca atare, toate blocurile de calcul au fost interconectate prin cabluri. Privit de sus, convoiul devenise o imensă schemă logică. Cu toată grija magilor Menna de a organiza interconectarea cu o maximă eficientă, modulele nu puteau fi aşezate în şir; anumite legături trebuiau făcute între module foarte îndepărtate unele de altele, trecînd prin numeroase relee. Reţeaua de cabluri era un adevărat păienjeniş, suscitînd mari probleme.

7

Fisura începuse a se forma de mult, dar săniile trecuseră peste ea fără alt neajuns decît o uşoară smucitură care se repercuta, prin hamuri şi umeri, în coloana vertebrală. Orbi, treceau înainte, ca nişte mecanisme, fără să ştie unde calcă, fără să mai simtă frigul, foamea, oboseala.

Sub greutatea miilor de sănii, a oamenilor, a zăpezii, fisura începu să cedeze. Încet. Pînă în clipa cînd în gheaţă se deschise, brusc, o crevasă de cîţiva metri. Cei doi bătrîni, care păşeau unul lîngă altul, cu cîte un cablu pe umeri, fură înghiţiţi de hăul întunecat, deschis sub picioarele lor. Sistemul de semnalizare pentru avarii intră imediat în funcţiune, oprind în loc grupul de sănii. Ca din senin, apărură magii Menna.

Crevasa se lărgea continuu, încet. Inexorabil.

Una dintre sănii, cu partea din spate atîrnînd deasupra hăului, în străfundul căruia clocoteau apele negre, începea să alunece îngrijorător. Cu picioarele înfipte în gheaţă, cu trunchiul mult aplecat în faţă, oamenii rezistau. Hamurile începuseră să vibreze, gata să plesnească. Cu gesturi repezi, precise, magii deconectau cablurile. Puţin cîte puţin, sania continua să alunece, în pofida eforturilor disperate ale celor din hamuri. Ochii lor injectaţi, feţele congestionate, izbitura năvalnică a sîngelui în arterele tîmplelor vorbeau despre cumplita sforţare pe care o făceau împotriva greutăţii, a vîntului, a extenuării. Ştiau că nu au voie să cedeze şi nu cedau.

Unul dintre magi îşi desprinse de la gît caseta de aur verde. Cu cablurile pregătite, ceilalţi se repeziră să le conecteze la cutiuţă. O acoperiră cu o folie izolatoare. Traseră peste ea un manşon de blană. O înfăşurară strîns în bucăţi de cablu. Peste toate, cu un declic, închiseră o scoică de protecţie.

Declicul păru să fie semnalul care frînse rezistenţa bărbaţilor de la hamuri. Cu un zgomot care acoperi vuietul vîntului, sania se prăbuşi în

hău. Sania – şi oamenii care o trăseseră. Mîini anonime săpară în gheaţă înneguratul semn.

8

Bărbatul tăia carnea în cubuleţe mici, pe care le dezgheţa sub limbă. Era bătrîn, nu mai avea demult dinţi şi cubuleţele îi alunecau cu greu pe gîtlej. Un pumn de zăpadă furniza apa menită să ajute la înghiţit. Din cînd în cînd se ştergea la gură, un gest mecanic, un automatism dobîndit cîndva şi care funcţiona încă. Cînd termină, şterse cuţitul de zăpadă, îl strecură sub haine şi se întoarse din nou către noi.

— De două ori s-a întîmplat asta. Oamenii erau flămînzi, nu mai mîncaseră ca lumea de săptămîni, iar drumul îi epuizase. Se găsiseră unii care să spună că ne ar fi mai uşor dac-am abandona săniile, oricum alt calabalîc n-aveam de cărat şi-am fi scăpat şi de curelele care ne ardeau braţele şi umerii. Oamenii au plecat urechea la spusele lor şi-au mers, cu zecile, la Marele Mag, să-şi spună păsul. Cel Mare i-a ascultat cu răbdare, apoi le-a explicat, ca unor copii, că în afară de mersul mereu înainte, singura scăpare ne putea veni doar de acolo, de la inteligenţa aceea supremă care bolborosea în sănii. Oamenii au plecat bombănind, iar în noaptea aceea au atacat săniile din frunte. Erau orbiţi de ură şi de groază şi s-au repezit spre sănii urlînd, dar Menna şi ajutoarele lor au scos de sub blănuri armele păstrate cu grijă şi sute de răsculaţi s-au prăbuşit fulgeraţi.

În zilele următoare, am lucrat mult, împreună cu magii; am dotat fiecare modul cu un sistem autonom de protecţie, funcţionînd cu energia marelui ordinator, dar fără a fi dirijat de el. Sistemul era automat, şi comanda de intrare în funcţiune era dată de un analizor de unde cerebrale. Cel Mare ne zorea să terminăm mai repede, era convins că, odată azvîrlită sămînţa dezordinii, răscoalele aveau să se ţină lanţ. Dar n-a fost aşa. Adică nu, o răscoală a mai fost, una singură, dar după foarte mult timp. Oamenii erau prea istoviţi ca să le mai ardă de răzmeriţe, cînd se dădea semnalul de oprire căzeau jos şi adormeau, nu le mai trebuia nimic. Cu timpul, s-au dezinteresat complet de sănii, acestea deveniseră un fel de prelungiri ale trupurilor lor, nişte monstruoase apendice comune, le trăgeau înainte pentru că existau şi pentru că aceasta le era raţiunea de a fi, nimeni nu se mai întreba ce-o fi în ele şi de ce-or fi trebuind tîrîte aşa, în neştire. Asta pînă au apărut cei care susţineau că săniile sînt altarele unor spirite nefaste, ai căror prizonieri deveniserăm cîndva, şi că trebuie distruse. Cînd iconoclaştii s-au năpustit pentru a doua oară asupra zeităţii distrugătoare, au fost

spulberaţi la un pas de sănii, fără ca Menna să intervină. „Zeul se apără”, se şoptea noaptea, la adăpostul zidului de gheaţă pe care-l ridicam pentru a stăvili vîntul din sud, „zeul poate orice. El este stăpînul şi calea şi tîlcul nostru”.

9

Nimeni nu cunoştea îndoiala care covîrşea mintea Marelui Mag. După anii de înflăcărare cînd tatăl său îl iniţiase în limbajul secret al semnelor, după optimismul şi certitudinile maturităţii, venise vremea îndoielii.

Nu era vorba de neîncredere în El. Marele Mag cunoştea prea bine ereziile care bîntuiseră printre Menna de-a lungul anilor, ba chiar, în tinereţe, participase la discuţiile celor care susţineau că tradiţia greşeşte şi că datele care îi fuseseră oferite spre prelucrare vizau, de fapt, cu totul altceva. Se vorbise despre esenţa lumii, despre Suprema Entitate, despre Logos. Susţineau unii că accederea la Taină se poate face cu ajutorul raţiunii umane, şi că existenţa Lui este inutilă. Toţi aceştia fuseseră lapidaţi, pentru că lipsa unităţii este întotdeauna periculoasă, atît în gîndire, cît şi în faptă. Cu mîna lui ucisese, cu ani în urmă, un Mag care susţinea că El se rătăcise de mult în drumurile Sale prin probabil; şi pusese să fie ucis un altul, care spunea că toată munca Lui nu este decît jocul unui copil sau al unui nebun.

Marele Mag **credea** că El se află pe drumul cel bun şi că le va aduce mîntuirea. Totul nu era decît o chestiune de timp. Şi tocmai timpul începuse să le lipsească. Dacă răspunsul nu va veni în cîţiva ani, atunci va veni prea tîrziu. Îşi amintea cu amărăciune de copiii care zburdau printre sănii la vremea tinereţii lui. Cei cîţiva copii pe care îi mai număra acum convoiul erau bolnavi şi apatici; se mişcau cu greu printre ceilalţi, agăţîndu-se cu mînuţele de hainele celor mari sau de sănii. Nici fiul său nu reuşise să atingă vîrsta iniţierii, rămînînd printre cei culcaţi în urma convoiului, cu ochii spre cer.

Încrîncenat şi singur, Marele Mag păşea alături de prima sanie. Din cînd în cînd, ridica prelata care acoperea terminalul şi privea semnele care se fugăreau pe ecrane; se concentra cîteva clipe asupra vînzolelii ininteligibile, apoi renunţa şi, cu un oftat, aşeza prelata la loc.

În spatele lui păşea un popor sfîrşit; un popor care nu mai dorea nimic şi pe care doar inerţia şi forţa Mitului îl împingeau înainte.

10

Demult, demult, l-am pierdut pe Shamael.

N-am pierdut în el doar un prieten, ci un învăţător. Nu un simplu povăţuitor, ci un iniţiator care s-a străduit să depoziteze în mine întreaga cunoaştere a neamului. Eu i-am cîntat cîntecele de trecere, pentru că, atunci cînd l-am găsit, îl troienise zăpada şi doar antenele măştii se mai zăreau din el. Îngheţase. I-am preluat caseta şi masca, i-am coborît trupul chinuit într-o copcă şi-am plecat mai departe. N-a mai rămas din el decît semnul sfînt pe care l-am scrijelit pe zidul de gheaţă.

Continui să merg, înainte, mereu înainte, spre Marele Mag, cel care păşeşte alături de prima sanie, acolo, departe.

În zadar privesc prin fantele măştii, aura oamenilor din jurul meu e gălbuie şi pîlpîitoare. Cel cu aura puternica şi roşie, cel căruia să-i înmînez caseta şi masca lui Shamael, nu există. Nu am în jur decît muribunzi.

Sînt multe săptămîni (sau luni, nu mai ştiu, timpul curge acum altfel) de cînd mi-am părăsit locul meu din coada convoiului, plecînd în această lungă călătorie (iniţiere?) spre un ţel care mi se pare din ce în ce mai greu de atins. În tot acest timp, am trecut pe lîngă mii de sănii, pe lîngă zeci de mii de oameni, înainte, mereu înainte, spre acea primă sanie în care se află terminalul de contact şi alături de care păşeşte singurul om care poate vorbi cu El.

Cred, uneori, că doar dorinţa de a afla Taina mă mai ţine în picioare. Drumul meu, drumul meu cuprins în drumul Convoiului, are acest unic ţel. Bătrînul acela, unic cunoscător al ultimei Taine, aflat dincolo de perdeaua de viscol, îmi dă puteri prin însăşi conştiinţa existenţei lui.

Cei pe lîngă care trec acum au tot mai mult aparenţa unor fantome. Combinezoanele zdrenţuite nu mai ascund trupurile descărnate, vinete, chinuite. Figurile lor s-au uniformizat, pe feţele tuturor văd acea lipsă de expresie care mă speria cîndva la cei plecaţi. Acum, oamenii nu mai rămîn în urmă, epuizaţi, să se stingă în pace. Acum, cel care se prăbuşeşte e deja mort în clipa cînd atinge gheaţa. Îi mulţumesc încă o dată lui Shamael, cel care mi-a întărit trupul dincolo de marginile firii.

Credeam că eu merg din ce în ce mai repede, dar îmi dau seama că ei sînt cei care au încetinit ritmul. De cîteva zile, Convoiul abia înaintează. Şi am, din ce în ce mai pregnant, sentimentul apropiatei întîlniri cu miticul bătrîn din faţă.

Acum, îl simt. Este undeva, aproape. Acolo, în faţă.

Încep să alerg, strecurîndu-mă printre oamenii imobili, pe sub cablurile

care acum se îndreaptă, toate, într-o singură direcţie. Acolo, acolo...

Respir din ce în ce mai greu, simt cum vîntul îmi sfîşie pielea feţei, picioarele îmi sînt învelite în blocuri de gheaţă. Dar mă apropii. Mai repede, mai repede...

Îl văd. Sania apare din neguri, cu atelajul ei de douăzeci şi patru de bărbaţi, şi toate cablurile converg către ea. Iar alături...

Marele Mag, sprijinit de sanie, priveşte înainte. În faţa lui e zăpada imaculată, neatinsă încă de paşii oamenilor. Şi drumul Convoiului, drum pe care el îl ghiceşte printre neguri.

Îmi aşez masca pe faţă, ca să mă apropii de el după ritual. Şi încremenesc. Aura Marelui Mag e stinsă. Şi aura nici unuia dintre magii care îl înconjură nu mai pîlpîie. Îmi arunc masca şi mă reped către el

Ochii, deschişi, mai caută încă drumul. Ciudat drum, pentru că privirea lui e îndreptată mai mult spre cer. Şi ghicesc, prin stratul de gheaţă care-i acoperă obrajii, urmele lacrimilor. Ultimele lacrimi, pentru că Marele Mag e mort demult.

Umblu năucit printre bărbaţii morţi în picioare. Îi ating, le dau măştile jos de pe feţe, îi scutur. Degeaba. Alerg de la unul la altul şi nu pot, nu pot accepta adevărul.

Şi deodată, ca un zid ce se prăbuşeşte, năvăleşte peste mine conştiinţa imobilităţii Convoiului.

Buimăcit, mă reazem de sania de alături. Este prima sanie, cea cu terminalul de contact. Smulg prelata de deasupra. E rigidă şi se agaţă în ceea ce se află dedesubt. În furia mea, o sfîşii cu pumnalul. Tastatura consolei, care îmi apare în faţă, e acoperită cu un capac de protecţie sigilat. Deasupra ei, douăzeci şi patru de ecrane care încep să se stingă, în faţa mea, pe rînd. Se sting pentru a nu se mai aprinde vreodată. Şi doar pe ultimul, cel mai de jos, continuă să pulseze la nesfîrşit semnul magic Hodar.

O pală de vînt mă trînteşte jos şi nu mă ridic. De ce să mă ridic? Stau în zăpadă şi în mine se adună oboseala atîtor ani de zădărnicie. Şi revoltă. Revolta care creşte, care mă înăbuşă şi care mă azvîrle în picioare. De ce?

Cu pumnii încleştaţi, cu inima zbătîndu-se nebuneşte, înfrunt furtuna, şi negurile, şi moartea.

Şi atunci...

Furtuna se opreşte, şi negurile se dau la o parte şi în faţa mea, la o depărtare incomensurabilă, apare ţărmul oceanului. E o faleză de granit, înaltă şi puternică, pe care se înalţă, pînă la ceruri, imensele turnuri argintii din vechile legende.

Zvelte şi strălucitoare, navele strămoşilor mă aşteaptă acolo, pe faleza înaltă de granit. Negurile s-au închis din nou, dar drumul într-acolo a rămas săpat în mintea mea.

Şi nimic nu mă va putea opri.